

Данас ми је стигло писмо потписано од извесног Александра Вучића. Ако је то човек кога сам приметио како се мува у мом спајзу и по плакарима у спаваћој соби, а једном га затекао и у купатилу, онда је то сигурно особа која се представља као председник републике. Да није одбеглиштићеник неке психијатријске установе доказ је и то што у заглављу писма стоји лого окупаторских јединица које нас већ дуже време тероришу а чији је он шеф. Како било, решио сам да тој сумњивој сподоби одговорим.



Александаре Вучићу, или како ли се већ зовеш (ако узмемо у обзир целу ту невероватну количину лажи којима нас већ годинама засипаш, није сигурно ни то да не поседујеш неколико идентитета), дакле, који си да си, изгледа да си се некако докопао моје адресе и послао ми ово чудно писмо у коме од мене тражиш, ни мање ни више, него да те – волим?! Као разлог за топла осећања која бих развио према теби помињеш суме од 4.000 динара и 100 евра које си ми послао на мој пензионерски рачун. Морам да приметим како тај новац не само да нисам тражио, него нисам имао ни могућност да одбијем. Наравно, те новчанице могао бих да поклоним некоме коме су неопходне, или да их једноставно поцепам, али свеједно би остао тај непријатни осећај како за тај новац треба да пружим извесне љубавне услуге. Дакле, мене си схватио као погодну особу којој можеш платити за љубав.

Не знам да ли си навикао на размену уобичајену у свету проституције, али морам те упозорити да моја осећања нису на продају. Одакле ти, уопште, идеја да бих за одређену суму могао заволети некога као што си ти? Твоје писмо, које по садржају и стилу припада порнографској литератури, очигледно рачуна са мањком достојанства и самопоштовања примаоца. По свој прилици, грађане ове земље сматраш небулозном гомилом црва која је спремна на свако понижење не би ли се докопала неког отпатка, бедне цркавице, милостиње коју им делиш из њиховог сопственог (!) џепа. И све то чиниш рекламирајући своју криминалну организацију која у најбољим гангстерским манирима троши наш опљачкани новац, при томе не пропуштајући да истакне своју осиноност и примитивни мрак.

Е, па, ја нисам од тих. Зато твоје писмо схватам као увреду коју нећу заборавити. Превршио си меру. Мислиш да заувек можеш да људе третираш као несувислу гомилу сужања која погнутих глава и без речи трпи твоја перверзна понижења? Али они ће, кад-тад, подићи ропску главу и својим гневним погледом ти дати до знања да је доста. А тада, не бих желео да будем у твојој кожи...

(Пешчаник)